

N.F.S. Grundtvig “Aftenen. (Ved min Færd til Middelsyssel.)”

Offentliggjort første gang i *Grundtvigs Værker* version 1.4, maj 2014

Denne pdf er en læseversion af værket uden kommentarer. Værket findes digitalt med punktkommentarer, indledning, tekstredigering og faksimiler på www.grundtvigsværker.dk

Tekstkilder

A *Førstetrykket*, 1809 (SJ: 109)

Andre udgaver

PS *Poetiske Skrifter* 1

Teksten er etableret af Kim Steen Ravn

Punktkommentarer er skrevet af Vibeke A. Pedersen, redigeret af Klaus Nielsen og Stine Holst Petersen

Indledning er skrevet af Katrine Frøkjær Baunvig, redigeret af Klaus Nielsen og Stine Holst Petersen

Tekstredigering er skrevet af Klaus Nielsen, redigeret af Stine Holst Petersen og Steen Tullberg

Tilsyn ved punktkommentarer og indledning dr.theol. Troels Nørager

PDF ved Kim Steen Ravn

Copyright: *Grundtvigs Værker* 2024

[[A:585] |PS:133

Aftenen.

(Ved min Færd til Middelsyssel.)

-
- ¹ Saa gladelig farer jeg hen over Land,
Mit Øie har Stjernerne fundet,
Nedsænket i Hav er nu Solluens Brand,
Og Dugdraaben Støvet har bundet.
I Dæmringen vinker den kølige Lund
Nu alle Smaafugle til natlige Blund,
Og Blomsten alt blunder i Enge.
Paa Himmelen tindre de Stjerner saa smaa,

Saa tindre de Smaalys i Hytternes Vraa,
|PS:134|Og lyse de Bønder til Senge.

2 *Haraldstæd Skov.*

Hvi flygter hver en Stjerne bort,
Og hvi mon over Skoven ruger
Den Sky saa sort?

3 |PS:134|*Knud Lavard.*

I Haraldstæd sad Hertug Knud
I Julefestens Dage,
|A:586|Ved Aften tren i Sal et Bud
Og talede saa fage:
I høre mig nu Hertug Knud!
I komme fluks i Skoven ud!
Kong Magnus Eder bier.

4 Og det var Eriks djærve Søn,
Saa brat han sprang fra Borde;
Men Ingeborg ham drog i Løn
Og saa tog hun til Orde:
I ride ei min Herre god!
Thi vist det gælder Eders Blod,
Kong Magnus vil Jer svige.

5 Ei er jeg som en Kvinde ræd,
Og Magnus er min Frænde,
Saa talte han, men Kvinden græd
Og bad i stor Elende:
O drag ei denne onde Færd,
Men tænk paa Fostret som jeg bær
For Eder under Hjerte!

6 Han klapped hende under Kind
Og sagde: vær ei bange!
|A:587|Men der hun saa ham stolt i Sind
Hel vaabenløs at gange,
|PS:135|Med Graad og Suk da gik hun hen
Og spændte Sværdet om hans Lænd,
Ham bad med Gud at fare!

7 Og det var hellig Hertug Knud
Og Sivard Saxlands Sanger,
De rede fluks af Byen ud
Alt paa den rappe Ganger;

Men der de rede hen ad Sne,
Fru Ingeborg hun tyktes se
Om Knud et Jordelagen.

8 Og der de komme ud fra By,
Tog Sivard til at kvæde,
Saa sørgelig det klang i Sky,
At Knud han maatte græde.
Om Grimhilds Svig var lagt det Kvad,
Der hun tillaved blodigt Bad
For sine Brødre baade.

9 Hel fager er din gamle Sang;
Saa mælte Knud med Blide,
Men alt for ynkelig den klang
Dog her ved Nattetide.
Saa hug han Sporen dybt i Hest
Og red alt som han kunde bedst
Sit Dødningrid til Skoven.

10 Fru Ingeborg saa ene sad
I Salen med stor Kvide,
Saa inderlig til Gud hun bad,
De Taarer flød saa stride;
|PS:136Men der det var ved Midjenat,
Da banked det paa Dørren brat,
Dog Ingen var derude.

11 **|A:588**I Blod og Bryst en Rædsel for
Og stemmed hendes Aande,
Som uden Liv hun sank til Jord
Udi sin store Vaande.
Og det var i den samme Stund,
Da dræbtes Knud i mørke Lund
Af Magnus og hans Svende.

12 Saa myrded de den Herre from,
Det Gud tilstæde vilde.
Til Vidne paa hans Helligdom
Udsprang saa klar en Kilde;
Men hver en Stjerne flygter ræd
Fra mørke Skov, fra Haraldstæd,
Hvor Magnus slog sin Frænde.

13 Hevnerens Engel alt svæved,
Truende Sværdet han hæved
Over det syndige Folk.
Derfor du Hellige! døde.
Dobbelt blev Dannemarks Brøde,
Dobbelt blev Dannemarks Straf!

14 Herren dog saared og læged,
Han er retfærdig og god;
Kilden som sprang af dit Blod
Dannemark køled og qvæged.
Kilden som sprang af dit Blod
(*Valdemar* hed den paa Jorden),
Samlet med *Absalons* Flod,
Køled og kvægede Norden.

Nik. Fred. Sev. Grundtvig.